

เสียงใครในยามดึก

คืนหนึ่งในช่วงโรงเรียนปิดเทอมเมื่อราว ๔๐ ปีมาแล้ว ขณะนั้นผมมีอายุราว ๑๐ ขวบ ผมและลูกพี่ลูกน้องหลายคนได้ไปรวมตัวกันที่บ้านย่า ย่าที่เกิดในปลายสมัยรัชกาลที่ ๖ ย่าที่เป็นหม้ายสามมีตาย มีลูก ๔ คน และมีหลานๆรวม ๒๓ คน เวลาโรงเรียนปิดเทอมแต่ละครั้ง ลูกๆหลานๆจะมาจากต่างจังหวัดเพื่อมาเยี่ยมย่า เราจะได้พบกันปีละครั้ง กิน นอน และเล่นด้วยกันที่บ้านย่า สนุกสนานกับการได้อยู่ร่วมกันและเล่นกันตามประสาเด็กๆ ตลอดช่วงปิดเทอม

จนใกล้เปิดเทอม ทุกคนก็แยกย้ายกันกลับบ้านตัวเอง ความสุขเริ่มจางลง คงเหลือแต่ผมกับน้องสาวชื่อตุ๊ก เป็นลูกของอาตี๋ น้องชายคนที่สามของพ่อที่ยังคงนอนค้างบ้านย่าด้วยกัน พี่สาวกับพี่ชายของผมก็กลับไปนอนที่บ้านกับพ่อแม่แล้ว

คืนหนึ่งได้เวลาเข้านอน ผมกับน้องสาวช่วยกันกางมุ้งจนเสร็จ ย่าให้เราไหว้พระและสวดมนต์ก่อนนอนทุกคืน ตุ๊กเอนตัวลงบนเสื่อได้ก็หลับทันที ส่วนผมยังไม่หลับ ได้แต่นอนดูหลังคามุ้งที่ไหวไปมาอยู่ในความสลัวเงิบๆ ได้ยินเสียงย៉างๆคุยกับอาต้อยกันเพียงสองคนที่หน้าจอโทรทัศน์ตรงห้องข้างๆ ส่วนอาตู่ก็เข้าห้องนอนแล้ว แต่อาต้อยพูดคุยอะไรกับย่าผมก็ไม่ได้ตั้งใจฟัง จนมา

ถึงเรื่องที่ทำให้ผมหูฟัง เพราะได้ยินอาพูดว่า

“แม่จ๋า หนูกลัวยายนวลจัง ไม่นึกเลยว่าแกจะมาผูกคอตาย วันนี้ตอนไปรดน้ำศพแก หนูนี่กลัวจับใจเชียว ถ้าแม่ไม่ไปด้วย หนูไม่กล้าไปเด็ดขาด แม่ช่วยบอกคาถากันผีให้หนูหน่อยเหอะ หนูกลัวแกล”

พออาต้อยพูดถึงเรื่องนี้ ตาผมก็เบิกโพลงด้วยสนใจหนักหนา ยายนวลคือแม่ค้าขายข้าวแกงในตลาดสดที่มีความสนิทสนมกับอาต้อยและย่าเป็นที่สุด เพราะอาต้อยขายขนมจีนติดกับยายนวล พูดคุยผูกคอกันมาเนิ่นนาน อาต้อยจึงเป็นคู่ซี้กับยายนวลเลยก็เดียว

ยายนวลเป็นคนอารมณ์ดี ใจดี หัวเราะง่าย เป็นคนขี้เล่น แต่แก็ก็เป็นคนขี้น้อยใจ โดยเฉพาะกับลูกๆ แก็มักคิดว่าลูกไม่ค่อยรักแก็ ผมชอบยายนวลมาก แก็คุยสนุก แก็รักผมเหมือนหลานแก็ และชอบฝากขนมจากตลาดมาให้ผมบ่อยๆ ตอนที่ผมรู้ว่าแกตาย ผมตกใจและเสียใจมาก แก็ผูกคอตายเมื่อวานนี้เพราะน้อยใจอะไรลูกชายก็ไม่ทราบ ผูกคอตายใต้ต้นฝรั่งที่หลังบ้านแก็เอง กว่าคนจะไปเจอตัวแก็เย็นซืดไปทั้งตัวแล้ว

อย่างที่บอกว่าย่าผมเป็นคนโบราณ จึงมีความเชื่อเรื่องต่างๆ ตามแบบคนสมัยก่อน เช่น เชื่อเรื่องจิตวิญญาณ และยึดถือข้อห้ามต่างๆ ตามที่โบราณเชื่อถือกันมา แล้วย่าก็มาสอนลูกหลานอีกทอดหนึ่ง ที่พิเศษกว่านั้นคือ ย่ามีคาถาอาคมระดมสรรพกำลังเก็บซ่อนอยู่ในคลังสมองอย่างสมภาคภูมิทีเดียว ใครมีอะไรมาหาย่า ย่าว่าคาถาเป็บเดียวแล้วเป่าพรวดๆ หายไม่หาย ดีไม่ดีอยู่ที่ความเชื่อแต่ละคน แต่ผมกับหลานๆ ของย่าหายป่วยเพราะย่ามาก็เยอะ

คืนนั้น ย่าบอกคาถาให้อาจดและจำโดยให้อาท่องตามที่ละวรรค ขึ้นต้นด้วยนมโด้สสะ แล้วย่อด้วยคำของย่า ผมนอนฟังคาถาบทที่ย่าบอกให้อาทัง แล้วย่อท่องเบาๆ ตามย่อกับอาที่ละวรรคๆ จนจำได้ขึ้นใจ ผมได้คาถาบทนั้นมาแบบครุพักลักจำ ซึ่งมาทราบภายหลังว่ามันจะมีความขลังและศักดิ์สิทธิ์มากกว่าการบอกกันตรงๆ เสียอีก ผมกระหึ่มยิ้มย่องว่าเอาละ ต่อไปนี้ผีกับผมอย่าได้มาหลอกกันเชียวนะ พ่อจะว่าคาถาไล่ผีให้โกยอ้าวไปลงหม้อเชียว แหม เหมือนว่าเริ่มเหลิงลม

ฟังอาเรียนคาถาและคุยกับย่าในยามดึกได้ไม่นาน ผมก็เผลอหลับไป ตอนไหนไม่รู้ มาตื่นอีกครั้งเป็นเวลาตึกแล้ว ไฟในบ้านยาปิดมิดสนิทหมด ทั้งหลัง อาตั๋อยคงแยกไปนอนกับอาตุ๋ในห้องหนึ่งแล้ว ส่วนย่าเข้านอนมุ้งเดียวกับผม ขณะที่ทุกคนหลับหมดแล้ว ผมได้ยินเสียงหมาแฉะๆ นั้นทำเสียงจุกๆ ริดๆ แล้วก็วิ่งกรูกันไปเห่าอยู่นอกบ้านตรงถนนเสียงดังลั่น แล้วจู่ๆ ก็หอนเสียงยาวรับกันเป็นทอดๆ เขาว่าเวลาหมาหันเห็นผีมันจะหอนเสียงยาวแบบนี้ ผมเริ่มประหวั่น แล้วไอ้หมาพวกนั้นก็ดันหอนไล่กันมาเรื่อยๆ จนมาหยุดตรงบันไดหน้าบ้านย่าผมนี่เอง มันหอนยาวราวกับเป็นวงคอรัสที่ไร้เสียงดนตรีประกอบ ผมหนาวสะท้านไปถึงทรวง รีบเอามือแตะๆ คลำๆ ดูทางด้านขวาว่าย่านนอนอยู่หรือเปล่า

ไม่มีใครเลย เจอแต่เสื้อเรียบๆ และชายมุ้งนึ่มๆ กับความว่างเปล่า ผมรีบหัดมือแล้วเปลี่ยนทิศทาง ผมใช้มือซ้ายกวาดไปทางซ้ายข้าง คราวนี้โดนแขนนึ่มๆ อวบๆ ย่นๆ ของย่า ย่านอนชิดติดกับผมทางด้านซ้ายนี่เอง แฮ่โล่งใจ ผมลืมหันมองย่าในความมืด ย่าหลับสนิทแล้ว ถัดจากย่าก็เป็นยายตุ๊กห้องสาวที่หลับไปตั้งแต่หัวค่ำ ผมอุ่นใจว่าย่าอยู่ใกล้ๆ จึงหลับต่อ เสียงหมาหอนยังดังยาวอยู่อีกสองถึงสามครั้งจึงค่อยๆ เงียบลง ได้ยินเสียงอาตุ๋แว่วมาจากห้องข้างๆ

“ไม่ไป หนูไม่ไปนะ หนูไม่ไปหรอก” เสียงของอาอู้้อี้ ผมพอจะรู้ว่าอาละเมอ

เมื่อผมเคลิ้มใกล้หลับ หูของผมได้ยินเสียงหัวเราะคิกๆ คักๆ ของใครสักคนแว่วมา น่าจะเป็นเสียงของผู้หญิงแก่ ดั่งขึ้นจากด้านขวาใกล้ๆ ผมเหมือนเธอนอนอยู่ข้างๆ ผมนี่เอง เสียงหัวเราะดังถี่ๆ เหมือนกำลังทำอะไรสักอย่าง ผมสะดุ้งตื่น เงียบหูฟังตั้งสติว่าฝันไปหรือเปล่า เปล่าเลย ไม่ได้ฝัน เสียงมันดังอยู่ข้างๆ นี่ละ ผมรีบพลิกตัวไปด้านซ้ายแล้วกอดย่าแน่นทันที ปรากฏว่าเสียงหัวเราะค่อยๆ เบาลงและเงียบไป

เมื่อไม่มีอะไรแล้ว ลักครู่ผมจึงหลับต่อ ผมนอนกอดย่าในท่าเดิมอยู่นานเท่าไรไม่รู้จนรู้สึกเมื่อย ผมเลยพลิกตัวกลับมาด้านขวา ครู่เดียวเสียง

มันแว่วมาอีกแล้ว เสียงหัวเราะแบบเดิมค่อยๆ ดังขึ้นที่ข้างๆ หูผมอีก คราวนี้เสียงเริ่มดังขึ้น ได้ยินชัดถนัดหูเหมือนมีใครมานอนติดกับเราแล้วหัวเราะอยู่ข้างเราจริงๆ ผมสะดุ้งตื่น นึกว่าฝันไปอีกครั้ง พยายามตั้งสติ แต่เสียงหัวเราะยังดังอยู่เช่นเดิม ผมพวตาต้าง คิดว่านี่มันคงจะเป็นอะไรสักอย่างที่แปลกประหลาดเสียแล้ว คาดงคาถาที่แอบจำของย่ามาลืมหหมด

ผมชันตัวขึ้นนั่งทันที แล้วพลิกตัวลี้ภัยไปยังนอนอีกฝั่งหนึ่งตรงกลางระหว่างย่ากับยายตุ๊กที่หลับไม่รู้เรื่อง แล้วผมก็ซุกอยู่ใกล้อ้า ไม่ยอมลืมหหมด ไม่กล้าถอดย่า เพราะมือจะเลยไปทางฝั่งขวอันเป็นที่มาของเสียงหัวเราะ

“ก้องนี่ทำไมนอนดิ้นชะขนาดนี้ นี่มันกลิ้งทับย่าข้ามมาฝั่งนี้เลยนะเนี่ย” ย่ารู้สึกตัว พุดเสียงงัวเงียด้วยความหงุดหงิด

แล้วย่าก็กระโดดไปนอนแทนผมที่ข้างมุ้งด้านขวาที่เสียงยายแก่คนนั้นดังอยู่ เสียงหัวเราะนั้นเจียบทันที ลึกครู่ย่าก็หลับต่อโดยไม่รู้วาลานชายคนนี้ของย่านอนซุกข้างๆ ย่า หลับต่าบี่ด้วยความมกั้วโดยไม่กล้าเปิดตาไปตลอดคืน

ย่ารุ่ง อาตุ้ปลุกผมกับน้องสาวให้ตื่นตั้งแต่หกโมงเช้า เพื่อไปเก็บดอกกระโดนที่ลานวัดใกล้อบ้านย่ามาเป็นผักแถมขนมจิ้นที่อาตุ้ขายตอนเช้าๆ ส่วนย่าไปตลาดยังไม่กลับ วัดใกล้อบ้านย่าเป็นวัดเก่าแก่มากแต่อดีต อยู่ใกล้อกันเพียงวังข้ามถนนไปไม่กี่ก้าวก็ถึงหน้าวัด ผมกับยายตุ๊กต้องไปเก็บดอกกระโดนในลานวัดที่ร่วงจากต้นไหญามเช้าตรู่ เพื่อนำไปให้อาตุ้ขายให้ลูกค้ากินเป็นผักแถมกับขนมจิ้น

เช้านี้ดอกกระโดนร่วงลงสู่พื้นดินเรียงรายกระจัดกระจายเป็นสีชมพูสวยงามไปทั่วบริเวณลานวัด เราเก็บได้พอเต็มตะกร้าใบเล็กๆ แล้วก็นำกลับไปล้างน้ำให้สะอาดสักสองน้ำ แล้วนำไปให้อาชายตอนเที่ยง

ตอนสายๆ เมื่ออาตุ้ขายขนมครกตอนเช้าหมดแล้วก็กลับบ้าน เตรียมออกไปขายขนมจิ้นต่อตอนเที่ยง ย่านั่งดูทีวีอยู่กับผม อาตุ้ยังไม่ทันได้เก็บของเช้าคร้วก็พุดกับย่าว่า

“แม่ เมื่อคืนนี้ที่แม่ให้คาถาหนุ่ะ แหม มันเด็ดจริงๆ นะแม่”

ย่าถามอาตุ้ว่า “มีอะไรไร ไหนเล่ามาให้แม่ฟังหน่อยซิ”

อาต๋อยจึงเริ่มเล่าสิ่งที่ได้พบเมื่อคืนว่า “เมื่อคืนหนูท่องคาถาที่แม่สอนก่อนนอนไปสามจบ ตกตึกก็ฝันเห็นยายนวลแกมมาหาหนูนะแม่”

ย่ากับผมและน้องหันไปฟังอาต๋อยเล่าพร้อมกัน

“แกมมาคืนที่หน้าบ้านเรา ใสซุดในวันรดน้ำศพมาเลย หมาหอนกันขรมเซียว แต่ในฝันหนูไม่กลัวแกเลยนะ แม่รู้มัย แกเดินขึ้นบันไดผ่านประตูมายืนที่หน้ามุ้งหนูเลย โอ๊ย น่ากลัว แล้วแกก็ชวนหนูให้ไปเล่นด้วยกันกับแก แกชวนไปผูกคอหน้าแม่ แกเอาผ้าขาวม้าพันคอแก ผูกกับกิ่งฝรั่งแล้วแกก็กระโดดลงมาจากต้นไม้ห้อยต่องแต่ง ทำแลบลิ้นปลิ้นตาและตาเหลือก แกบอกว่าสนุกมาก มาเล่นด้วยกันสิ สนุกที่สุด หนูบอกว่าไม่ไป ยายนวลตายไปแล้ว บอกเท่าไรแกก็ไม่ไป ชวนอยู่นั่นละ สุดท้ายหนูพนมมือท่องคาถาของแม่แหม แม่เชื่อมัย แกรีบย่อตัวก้มลงคลานมุดๆ เข้าไปในมุ้งของแม่เลย แล้วแกก็ไปแทรกตัวนอนขลุกอยู่ริมมุ้งข้างๆ ก้องเลย”

เล่าถึงตอนนี้อ่าก็หัวเราะออกมา ย่ากับหลานๆ นั่งจ้องตาไม่กะพริบ ส่วนผมที่นั่งฟังอยู่ข้างย่าตาเหลือก

อาต๋อยเล่าต่ออีกนิด “แกนอนหัวเราะอยู่ในมุ้งเสียงดังเลย ปากก็บอกว่าสนุกนะ ไปเล่นด้วยกันมัย แล้วแกก็หัวเราะเหอๆ หนูนี้กลัวจนหัวลุกเลย”

ย่าบอกอาต๋อยว่า ดินะที่ในฝันยังรู้ว่าแกตายไปแล้ว ถึงไม่ตามแกไป ไม่งั้นคงหลงไปเล่นกับแกสักตาสองตาเสียแล้วกระมัง แล้วย่าก็หัวเราะเหอะๆ

ไอ้ที่ย่ากับอาต๋อยพูดกันหัวเราะกันนั้น คงไม่ได้สังเกตเลยว่าหลานชายคนนี้นั่งอยู่ข้างๆ ย่าได้ชักตาตั้งเจียนตายให้ได้เสียแล้ว

เพื่อนรัก

ตอนที่แล้ว ผมทิ้งท้ายไว้ที่อาต้อยเล่าเรื่องความฝันที่ได้เจอยายนวล มาชวนไปเล่นกระโดดผูกคอ แล้วคลานไปนอนหัวร่องอหายอยู่ข้างกายผม ไปแล้ว

เมื่อรู้ว่าผมได้ยินเสียงหัวเราะของยายแก่เมื่อคืนที่ผ่านมา แล้วไปพ้อง กับที่อาต้อยเล่าให้ยาฟังเรื่องยายนวล ยาจึงรู้ว่าเสียงนั้นคือเสียงของยายนวล เป็นแน่แท้ ยาต้องเอาน้ำมนต์บนหิ้งพระมารดหัวผมและเป่ากระหม่อมผมด้วย คาถาอะไรก็ไม่รู้ได้ ยาทำปากชมพูขมิบท่องบอะไรไม่คุ่นหู แล้วเป่าพรวดๆ บนหัวผมสามครั้ง ก่อนจะลุกขึ้นไปหักกิ่งไม้ริมรั้วมาจุ่มลงในขันน้ำมนต์ แล้ว ยาก็เดินพรมน้ำมนต์หัวบ้าน ปากก็พูดว่า

“ไปซะ อย่ามารบกวนนะ นังนวล ไปที่ที่ชอบๆ อย่ามาทำให้ลูกให้หลาน มั่นตกอกตกใจนะ ถ้าไม่ฟังกันละก็ จะได้ชุ่นเคืองเป็นเรื่องราวกันแน่ ไป ไป”

ดูเถอะ คำพูดคำจาของยาผมยังเป็นแบบไทยโบราณอยู่มากเชียว ยากับ ยายนวลรู้จักกันมานาน ยายนวลรักและมีความเกรงใจยาอยู่ไซ้ ผมกับอาต้อย จึงคิดว่ายายนวลคงไม่กล้าหลอกอีกแล้วแน่ๆ พอๆ กับที่ผมเองก็ไม่กล้า นอนที่บ้านยาไปหลายคืนเช่นกัน

ยานั่งลงข้างผม อาต้อยเก็บของเข้าครัวที่หลังบ้าน แล้วยาก็เอ่ยลอยๆว่า

“คิดถึงเหลือเกิน”

“อย่าคิดถึงใครครับ” ผมถามย่า

“พี่สาวของย่า” ย่าพูดค่อยๆ

“ยายเพื่อเธออย่า” ผมถามถึงยายเพื่อซึ่งเป็นพี่สาวคนเดียวของย่า

“เปล่า พี่สาวอีกคนหนึ่ง ไม่ใช่พี่แท้ๆ แต่รักเหมือนพี่” ย่าหันมามองผม แล้วพูดต่อ “ช่างมันเหอะ ไม่ต้องไปสนใจหรอก” ย่าตัดบท

ตอนนั้นเรายังเป็นเด็ก พวกเราไม่รู้หรอกว่าพี่สาวของย่าอีกคนนั้นคือใคร เพราะผมก็ไม่เคยเห็นพี่คนนั้นของย่ามาก่อน เรา รู้จักแต่ยายเพื่อพี่สาวแท้ๆ ของย่าเท่านั้น

ย่าบอกว่าความรักและความผูกพันระหว่างคนที่ตายไปแล้วกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่ บางครั้งก็เหมือนถูกตัดขาดจากกัน แต่จริงๆ แล้วความรู้สึกที่มีต่อกัน ยังมีให้กันเหมือนเดิม หรืออาจอยู่ใกล้กัน เพียงแต่เรามองไม่เห็นเขาเท่านั้น เหมือนยายพลที่ยังมาหาอาต้อย แล้วจะชวนไปอยู่ด้วยกันนั้นละ

ย่าพูดตั้งยาวแล้วก็วกเข้าเรื่องที่เราต้องเงียบกันสนิท “เรื่องแบบนี้มันก็คล้ายๆ เรื่องของย่า มันนานมาแล้วนะ แต่ย่าก็ยังไม่เคยลืม เอาเป็นว่าอย่าละเล้าเรื่องเรื่องหนึ่งให้หลานฟังก็แล้วกันนะ

“เมื่อตอนที่ยายยังเป็นเด็ก ย่ามีเพื่อนๆ หลายคน ที่ย่วิ่งเล่นกันสนุกสนาน แต่มีคนหนึ่งที่ย่ารักเขามาก เขาก็รักย่ามาก เขาดีกับย่าและมีน้ำใจกับย่าทุกอย่าง ตอนนั้นบ้านย่ายากจนมาก ก็ได้เพื่อนคนนี้ช่วยอุปถัมภ์ย่านี้ละ เพราะบ้านเขามีฐานะ”

ผมถามย่าว่าอุปถัมภ์แปลว่าอะไร

ย่าบอกว่าคือการช่วยเหลือ เช่น ช่วยเหลือเรื่องเงินทอง อาหารการกิน หรือที่อยู่อะไรพวกนี้ ย่าเริ่มเล่าต่อ

“แต่เขาต้องมาตายจากย่าและเพื่อนๆ ไปก่อนเพราะจมน้ำ ตอนนั้นเราไปเล่นน้ำกัน หนีพ่อแม่กันไปเป็นกลุ่มใหญ่ ที่แรกตั้งใจจะไปที่ย่วิ่งเล่นในวัดกันเท่านั้น แต่ดันเถลไถลไปเล่นน้ำทะเลกันจนได้ ย่านะว่ายน้ำไม่เป็นกับเขาหรอก ไม่กล้าลงทะเล เพราะเคยจมน้ำในห้วยตอนไปเก็บผักนึ่ง จึงยังผวน้ำ

“แต่นี้มันทะเล กว้างกว่าห้วยหนองที่เราเคยลง ยาจึงไม่กล้า ไปได้แต่นั่งเฝ้าเสื้อผ้าให้พวกเขา เพื่อนคนนี้เขาว่ายน้ำเก่ง กระโดดดำผุดดำว่ายเหมือนปลา แต่ไม่รู้เล่นกีฬาไหนดำหายไปเลยไม่ยอมโผล่ คนที่เหลือก็ต่างมหากันใหญ่ สุดท้ายไม่เจอ ก็ต้องวิ่งไปขอความช่วยเหลือชาวบ้านให้มาช่วยกันงม กว่าจะเจอก็เย็นแล้ว ยาเสียใจเป็นที่สุดที่เพื่อนมาตายไปต่อหน้าต่อตา ย่านอนร้องไห้ไม่เป็นอันกินอันนอนอยู่หลายวัน ก่อนเขาตายยาไปอาศัยอยู่ที่บ้านเขาจนได้เรียนหนังสือด้วย สนุกที่สุด”

ยาเล่าถึงตอนนี้ ดูลีหน้าของยามีความสุข

“แต่พอเพื่อนตาย ยาก็กลับไปอยู่กับพ่อและแม่ที่บ้านแถวชายทุ่ง ไม่ได้รายได้เรียน ต้องเก็บผักหาปลาเหมือนเดิม ไม่ได้ไปโรงเรียนเพราะไม่มีเงิน เสียใจเป็นที่สุด เรื่องแปลกๆ มันก็อยู่ตรงที่ยาจะเล่าต่อไปนี่ละ

“ยาจำได้ว่าเย็นวันหนึ่งยาไปเก็บผักบุงเพื่อไปขายที่ตลาด เก็บจนเพลิน เพราะเป็นช่วงฝนตก ผักบุงแตกกอทอดยอดงามนัก พอตะวันใกล้ตกดิน จึงนึกได้ว่านี่มันเลยเวลามากแล้ว ยารีบกระเดียดตะกร้าผักบุงเดินกลับบ้านทันที ยาต้องผ่านวัดที่เคยไปวิ่งเล่นกับเพื่อนที่ตายไปและเพื่อนคนอื่นๆ ก็ให้คิดถึงขึ้นมาทันที

“เวลาเริ่มค่ำแล้ว ทางข้างหน้าก็เริ่มมืดจนมองได้ยาก ยาเดินคนเดียวก็เกิดกลัว ใครๆชอบเล่าว่าวัดนี้ผีดู แถวนี้อันคนก็น้อยนัก ไม่รู้จะทำยังไง คิดไปก็ยิ่งกลัว ขณะที่คิดอยู่นั้น บังเอิญเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง น่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับยา เธอเดินออกมาจากประตูหน้าวัด ระยะห่างกับยาพอสมควร ยาเห็นว่าเป็นคนเดินหันหลังให้ยาไว้ๆ เธอเดินนำหน้ายาไป สาวทำสวยๆ ไปก่อน ยาสงสัยว่าเธอคงมาเก็บดอกมะลิในวัดเพราะมีกลิ่นหอมลอยมา ยานึกว่าโชคดีที่มีคนเดินร่วมทางเดียวกัน ยาจึงร้องทักออกไปว่า

“จะไปไหนจะ รอฉันด้วยสิ ฉันจะไปด้วย”

“ผู้หญิงคนนั้นหยุดนิดหนึ่ง เหลียวมามองยาแล้วหันกลับก้าวเดินต่อไป ยาเดินตามเธอไม่ทันหรอก เพราะผักบุงในตะกร้าก็หนักอยู่ แต่ก็ยังอุ่นใจว่ามีเพื่อนเดินนำหน้าไปตลอดทาง

“เมื่อเดินเลยวัดมาถึงทางแยกระหว่างทางไปตลาดกับไปริมทุ่งที่บ้านย่า เธอเลยวิ่งเข้าไปริมทุ่ง เดินนำหน้าย่าไปจนจวนจะถึงบ้านย่า ย่าแปลกใจว่าแถวริมทุ่งไม่มีบ้านใครอีกแล้วนอกจากบ้านย่า จึงร้องถามเธอว่า ‘บ้านเธออยู่ที่ไหน ทำไมเดินมาทางนี้’ แถวนี้มีบ้านฉันหลังเดียวนะ”

“เธอเดินเลยบ้านย่าไปริมชายทุ่งหน่อยหนึ่ง ย่าจึงเดินวกเข้าบ้าน เรียกพ่อกับแม่ให้มาเปิดประตู ก่อนแม่มาเปิดประตู ย่าหันกลับไปมองเธออีกครั้ง คราวนี้เธอไม่ได้เดินไปไหน แต่ยืนนิ่งๆ อยู่ตรงริมรั้วนั้น แล้วหันมาทางย่า ย่าพยายามจ้องมองว่าเธอเป็นใคร เด็กๆ แถวหน้าวัดหรือเปล่าก็ไม่รู้ คั่นเหลือเกิน ฟังมองยังไงก็ไม่ชัด เพราะมันมืด

“ชอบใจมากนะที่เดินมาเป็นเพื่อน’ ย่าตะโกนบอกเธอ เมื่อแม่ของย่า เปิดประตูเจอหน้าย่า แม่ตกอกตกใจเหมือนเจอเงาเสื้อ รีบดึงย่าเข้าบ้านแล้ว ปิดประตูลงไม้ขีดประตูทันที ยกมือขึ้นไหว้พระบนหิ้ง แม่รีบพாய่าไปพบพ่อ ทหาร้อยพระมาสวมให้ แม่ได้แต่พูดซุบซิบๆ กับพ่อ รีบหาข้าวหาปลาให้ย่ากิน แล้วก็อาบน้ำพாய่าเข้านอน

“ตอนที่นั่งกินข้าวด้วยกันกับพ่อแม่และพี่เพื่อ ย่าเล่าให้พ่อกับแม่ฟังว่า มีใครก็ไม่รู้เป็นเด็กผู้หญิง เดินมาเป็นเพื่อนย่าจากหน้าวัดจนถึงหน้าบ้านนี้เลย แม่ไม่พูดอะไร บอกให้ย่ารีบๆ กินข้าว แล้วสั่งว่าวันหลังอย่ากลับบ้านผิดเวลาอีก

“เมื่อได้เวลานอน ย่านอนมุ้งเดียวกับพี่เพื่อ พี่สาวของย่า ส่วนแม่นอนกับพ่อแม่ถึงไป ย่านอนไม่หลับ เพราะนึกเป็นห่วงเด็กผู้หญิงที่เดินมาส่งย่าที่หน้าบ้าน เธอเป็นใคร ไม่รู้ว่าเธอจะกลับบ้านหรือยัง บ้านเธออยู่ที่ไหน ใจก็คิดไปเรื่อยเปื่อย มองแสงตะเกียงข้างนอกส่องกระทบมุ้งจนเกิดเป็นเงาดำ เคลื่อนไหวไปมา ดูเหมือนขาใครห้อยต้องแตงนากลัวทีเดียว

“แม่กับพ่อของย่าคงคิดว่าย่าหลับแล้ว จึงพูดกันสองคน

“พี่ๆ ตอนคลีมันกลับมาแล้วฉันไปเปิดประตูรับมันตอนหัวค่ำ ฉันตกใจมาก เพราะฉันเห็นแม่หนูลู่ลูกเก่าแก่เส็งมายืนอยู่ข้างหลังคลีมัน ยืนเลยไปไม่ไกลนัก”

“แม่ของย่าพูดเสียงเบา แต่ย่าได้ยินชัด โธ่ หนูลู่เอ๊ย นี่ยังไม่ยอม

ไปไหนหรืเนี่ย แสดงว่ายังเป็นห่วงคลี้อยู่หนัก แม่หนูเอ๊ย'

“ยาได้ยีนถึงกับทู่ผึ้ง ตัวซาไปทั้งตัว ผู้หญิงคนนั้นคือเพื่อนที่ย่ารักที่ตาย
ไปแล้วได้เดินมาส่งยาถึงหน้าบ้านหรือนี่”

